

ת"פ 29771/02/14 - מדינת ישראל נגד זכי אבו זערוור, אבראהים אבו זערוור

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

23 יולי 2015

ת"פ 29771-02-14 מדינת ישראל נ' אבו זערוור(עציר) ואח'

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חיים פס
סגן בכיר לפרקליטת מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
הנאשמים
1. זכי אבו זערוור
2. אבראהים אבו זערוור
ע"י ב"כ עו"ד וואסים דכוור

גזר דין - נאשם 1 כללי

1. מה הוא העונש שיש להטיל על נאשם שקשר קשר לביצוע פשע, והיה שותף לכך שביקש מאחר לבצע חבלה בכוונה מחמירה, כלפי קצין משטרה: האם 36 חודשי מאסר, כעתירת המאשימה, או שמא 24 חודשים, כטענת הסנגור והנאשם?

כתב האישום שבו הודה הנאשם

2. הנאשם ואביו (נאשם 2 - שעניינו טרם הסתיים), הם בעלי חנות צילום, הסמוכה לכנסיית הקבר בעיר העתיקה בירושלים (להלן: "הכנסיה").
3. קצין המשטרה, ג'וני כסבארי (להלן: "המתלונן"), הינו קצין משטרה, המשמש בתפקיד קצין קישור לעדות הנוצריות, מזה שלוש שנים. סמוך לכניסתו לתפקיד, התגלו בינו לבין הנאשמים חילוקי דעות, על רקע התנהלותם של הנאשמים במקום, לרבות: פעילותם בצילום קבוצות תיירים וצילינים, בתוך הכנסיה.
4. בעקבות הסכסוך האמור, החליט נאשם 1 לפגוע במתלונן, כדי להרחיקו מן הכנסיה.
5. כתב האישום מגולל מפגשים בין נאשם 1 לבין סוכן משטרה (המכונה: "טארק"). במפגש הראשון, ביום 30.1.14, ביקש נאשם 1 מטארק כי האחרון ידקור את המתלונן, כמה דקירות, כך שהמתלונן לא יוכל לשוב למקום עבודתו, לתקופה ארוכה. באותה פגישה, מסר נאשם 1 לטארק פרטים שונים אודות המתלונן, והם הסכימו כי נאשם 1 ישלם לטארק 7,000 ₪, תמורת הפגיעה במתלונן, כאשר באותו מועד שילם נאשם 1 לטארק מקדמה של 100 ₪.
6. במהלך הימים הבאים, שוחחו נאשם 1 וטארק בטלפון מספר פעמים. טארק אף שלח לנאשם 1 את תמונתו של המתלונן, כדי לאשר כי מדובר באותו אדם שנאשם 1 מבקש לפגוע בו.
7. ביום 11.2.14, התקשר טארק לנאשם 1 ואמר לו שעליהם להיפגש, כדי שנאשם 1 יעביר לו את הכסף, מאחר וטארק ביצע את אשר סוכם ביניהם, ופגע במתלונן. טארק והנאשם נפגשו בבית קפה "נאמן", ברחוב יפו, בירושלים. נאשם 1 הביא לטארק 2,000 דולר, בסוברו שטארק מימש

עמוד 1

את הסיכום ביניהם, ופגע במתלונן.

8. הוראות החיקוק שבהן הואשם נאשם 1, והורשע בהן על פי הודאתו, הן אלה:
א. **קשירת קשר לביצוע פשע** - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק");
ב. **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק.

הכרעת הדין

9. הצדדים הסכימו כי לעניין העונש, תוגבל המאשימה לעונש שלא יעלה על 36 חודשי מאסר בפועל, וההגנה - תוגבל לטיעון לעונש שלא יפחת מ-24 חודשי מאסר (ראה: עמ' 412, שורות 21-22, מיום 14.5.15), והכל בניכוי תקופת מעצרו (שם, בשורות 23-26).
10. בעקבות הסבר לנאשם כי בית המשפט אינו כבול להסדר הטיעון (שם, עמ' 413), ניתנה הכרעת דין מרשיעה (עמ' 414 לפרוטוקול, שהודפסה גם בנפרד ביום כו אייר תשע"ה (15.5.15)).

תסקיר שירות המבחן

11. על פי הסכמת הצדדים, ניתנה הוראה לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של נאשם 1 (פיסקה 1 להחלטה מיום כו אייר תשע"ה (15.5.15)).
תסקיר זה אכן הוגש, ביום י"ג תמוז תשע"ה (30.6.1), כשהוא חתום על ידי רואן אבו ג'וליה, קצינת מבחן למבוגרים.
12. התסקיר מתאר את הנאשם 1, כבן בכור לשישה ילדים בגילאים 10 עד 24, כשהוא עובד עם אביו בעסקי הצילום בכנסיית הקבר.
13. התסקיר מספר על כך שהנאשם 1 סיים 12 שנות לימוד, וזכה לילדות תקינה, במהלכה היה אהוב על הוריו, וחביב על מוריו. עם סיום הלימודים התיכוניים, השתלב הנאשם 1 מיידית, בעסקי הצילום של אביו. הנאשם 1 הסביר לשירות המבחן, כי העבודה בחנות הצילום הייתה מאד משמעותית בשבילו, ולא היה לו כל תחום עיסוק אחר או מיומנות מקצועית, מכל סוג שהוא, כדי להתפרנס מהם, מלבד חנות הצילום האמורה.
14. הנאשם 1, החל לבנות לעצמו בית מגורים סמוך לבית הוריו, על רקע ניסיונו להינשא לחברתו.
15. שירות המבחן הגיע למסקנה, כי עד למעורבותו בעבירה הנוכחית, היה הנאשם 1 משולב בעשייה שלו, למען משפחתו, וגילה יכולת תפקודית תקינה.
16. המעצר הממושך בו נמצא נאשם 1 (15 חודשים), מתואר על ידו כחווייה קשה ומטלטלת. שירות המבחן, מציין כי ניכרת אצלו חרדה גבוהה מן האפשרות של המשך הישארות בכלא לתקופה ארוכה, דבר שיעכב אותו בבניית עתידו האישי ובקידום שאיפותיו.
17. בהקשר זה, יש לציין כי התבקשה השלמת התסקיר, כדי לבדוק את הדו"ח הסוציאלי של הנאשם מן הכלא.
תסקיר זה הגיע, אך אתמול, ו אב תשע"ה (22.7.15), חתום על ידי קצינת המבחן הנ"ל, ובו נכתב, כי מהדו"ח של הכלא עולה כי אין לנאשם רקע התמכרות, פסיכיאטרי או אובדני. הנאשם שוהה באגף רגיל, ללא בעיות משמעות או התנהגות. הקשר של הנאשם עם גורמי הטיפול, הוא קונקרטי ומצומצם. הנאשם מתפקד בצורה טובה, מסייע בחלוקת מזון ובניקיון האגף, לשביעות רצון צוות האגף.
נתונים אלה, חיזקו את המלצת שירות המבחן, כפי שתפורט להלן.
18. במסגרת הפרק "**עבירה נוכחית והיסטוריה עבריינית**", מסופר בתסקיר, כי אין לנאשם 1 עבר פלילי, ולא הייתה לו מעורבות עבריינית לאורך חייו.
19. הנאשם לקח על עצמו אחריות ביחס למעורבותו בעבירות נשוא התיק הנדון. הוא הביע צער וחרטה, אשר נשמעו לקצינת המבחן, ככנים. הנאשם שיתף את שירות המבחן בכך, שהתגלו חילוקי דעות בין אביו לבין המתלונן, קצין המשטרה הנ"ל, אשר ניסה למנוע את עבודת בני

- המשפחה בצילום צליינים ותיירים בכנסייה. הנאשם מסר לקצינת המבחן, שהיה לו חשוב שהעסק של הצילום ימשיך לפעול. הנאשם הסביר, כי התנהגותו, כפי שתוארה בכתב האישום, הייתה אימפולסיבית, מתוך סערת רגשות, וללא מחשבה עמוקה על השלכות מעשיו.
20. שירות המבחן מסביר, כי מעורבותו של הנאשם בעבירה, נובעת מקווי אישיותו, ובעיקר מחוסר בשלומו וקשייו להפעיל שיקול דעת מעמיק ובהערכה של השלכות מעשיו. כל זאת, לצד קשייו של הנאשם בפתרון בעיותיו בדרכים נורמטיביות, במיוחד בנסיבות קשות, בהן חש כי הוא נתון ללחצים, ואז, להערכת שירות המבחן, הוא נוטה לפעול בדרך אימפולסיבית, לא נורמטיבית.
21. במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות, מול הסיכוי לשיקום, התרשמות שירות המבחן היא, כי לנאשם יש קשיים, בכך שהוא נפרד ממשפחתו. הוא נוטה ליטול על עצמו את התפקיד ההורי במסגרת המשפחה, ועל רקע זה הוא עושה פיצול, לא מודע, עם גבולות נוקשים בין משפחתו וצרכיה, אשר אליהם הוא מרגיש מחויבות טוטאלית, לבין העולם החיצוני למשפחה, אשר כלפיו הוא מגלה קשיים וגילוי אמפטיה.
- שירות המבחן, סבור כי הנאשם התבגר בטרם עת, והיה נתון, לפני מעצרו, ללחצים חיצוניים ופנימיים, אשר לא היו מותאמים ליכולותיו.
- כל אלה, מהווים גורמי **סיכון**.
22. לצד אלה, מוזכרים גורמי **הסיכון** הבאים: בחור צעיר, שמעורבותו בתיק הפלילי הנוכחי, הינה הראשונה והיחידה; ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו ומעצרו הממושך עד כה, מהווים עבורו גורם מוחשי מרתיע; השקעת המאמצים של הנאשם, טרם מעצרו, בעבודה; תחושת הנאשם כי הוא ממלא תפקיד הורי, והוא אחראי כלפי אמו ואחיו, תוך גילוי דאגת יתר כלפיהם; הצלחה כיום להתחבר לקשייו ולמגבלותיו; הנאשם מביע שאיפות לניהול אורח חיים תקין.
- כל אלה, מנקודת מבטו של שירות המבחן, מהווים גורמי **סיכון** לשיקום ולהימנעות הנאשם מהתנהגות עבריינית, בהמשך.
23. התסקיר מסתיים בפרק "**המלצה ותכנית שיקומית**", בזו הלשון:
- "אנו ערים לחומרת מעשיו. יחד עם זאת, בשל גילו הצעיר, ובשל העובדה כי זו הייתה עבירתו הראשונה והיחידה, ובמטרה לצמצם את הנזקים והפגיעה שעלולים להיגרם לו ולסיכויי שיקומו בהמשך, כתוצאה מחשיפה אינטנסיבית וממושכת לאווירה השולית והעבריינית של הכלא, אנו ממליצים להסתפק בתקופת מעצרו עד כה".**
24. כאמור לעיל, המלצה זו, מלפני כחודש, נשארה שרירה וקיימת, ואף התחזקה, לאחר קבלת המידע מהדו"ח הסוציאלי של הכלא (כמוסבר לעיל בפסקה 17).

הצהרת נפגע העבירה

25. ביום 29.6.15, נערכה הצהרת נפגע עבירה, על ידי קצין המשטרה, ג'וני כאסברי, על פי סעיף 18 לחוק נפגע עבירה, התשס"א-2001.
26. בפתח ההצהרה, מספר הקצין על האיום על חייו, ועל השפעת האיום האמור עליו ועל בני משפחתו, כאשר חיהם השתנו, והפכו למתוחים יותר. הוא חי בתחושה שאינו חופשי, וכל תנועה שלו היא תחת שמירה, כשמישהו צופה עליו. למתח נוסף הצורך בהבטחה, עת יוצאים מן הבית. המתח מקרין על הילדים ועל המעגלים החברתיים, עד שהורים של ילדים אחרים, חבריהם של ילדי הקצין, מסרבים לאפשר לילדיהם לנסוע ברכב הקצין, מחשש לפגיעה באותם ילדים.
27. מבחינת הקצין ג'וני, הוא עצמו, התקשה להשתתף באירועים בבית הספר של ילדיו, נמנע מלבקר את הוריו, נוסע ברכבו כל פעם במסלול אחר, ובשל כל אלה מתאר ג'וני את עצמו כמי שהפך לאדם עם מעט סבלנות, עייף, מתעורר באמצע הלילה עם דפיקות לב מואצות ושטוף

- זיעה, כשהוא חש בפחד ובסכנה תמידית.
28. ג'וני מדגיש בהצהרה האמורה כי הפגיעה בו אינה פיזית, כמו פצע בגוף, אלא זו פגיעה נפשית, המקרינה פחד עליו ועל בני משפחתו, תוך תחושת איום ופגיעה בפרטיות.
29. כואב לו, שהוא כקצין משטרה, אינו יכול להיות דמות סמכותית בעיני ילדיו, אשר נמצאים בקשיים, שלא יהיה להם קל להתגבר עליהם.
30. אין בהצהרת הנפגע, תיאורים של נזק קונקרטי, או ההוצאות כספיות של תשלומים לפסיכולוג או לטיפול אחר.

תמצית טיעוני ב"כ המאשימה

31. הטיעונים לעונש נשמעו לאורך פרוטוקול (מוקלט) של כ-60 עמודים (עמ' 452-516 לפרוטוקול מיום יד תמוז תשע"ה (1.7.15)).
32. ברקע עמד תסקיר שירות המבחן, שהמליץ על הסתפקות בתקופת המעצר, שהוא עונש נמוך יותר מהרף שהסנגור הצהיר כי לא ידרוש פחות ממנו (ראה: עמ' 452-453 לפרוטוקול הנ"ל), שכן, כמוצהר בפתיח הדיון הנ"ל, טווח הדיון בטיעונים לעונש הוא בין 36 חודשי מאסר, כטענת המאשימה, ו-24 חודשים, כטענת ההגנה (עמ' 452, שורות 18-20, המפנה לעמ' 412, שורות 21-22).
33. המאשימה התבססה על הצהרת נפגע העבירה, שחתומה על ידי הקצין ג'וני (ראה: פסקאות 25-30 לעיל), וראתה בכך בסיס לחיוב הנאשם 1 בפיצוי למתלונן (ראה: עמ' 463-465 לפרוטוקול הטיעונים לעונש, תוך הפנייה לעדותו של הקצין בעמ' 142-143 לפרוטוקול).
34. טענת ב"כ המאשימה באותה ישיבת טיעונים לעונש, עו"ד נועה עזרא, היא כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לשתי העבירות (עמ' 455, שורות 3-6), וכי המתחם הוא 24-48 חודשי מאסר (עמ' 455, שורות 18-29), והעונש הראוי הוא, כרף הגבוה של ההסכמה בין ב"כ הצדדים, שהוא עונש של 36 חודשי מאסר (שם, שורה 19), ובנוסף לכך, גם פיצוי לנפגע, שהוא בסך של 2,000 דולר ו-100 שנתפסו (שם, שורות 20-22), ומאסר על תנאי בגין שתי העבירות בהן הורשע (עמ' 456).
35. ב"כ המאשימה, עו"ד עזרא, מסבירה כי יש להתייחס לעבירה בחומרה, לאור התכנון (עמ' 457), וזאת בניסיון לגרום לחבלה בכוונה מחמירה (עמ' 457-458).
36. מבחינת הערך המוגן, עמדת המאשימה כי גם אם לא הייתה חבלה ממשית בגופו של קצין המשטרה ג'וני, מבחינת הנאשם 1 הייתה כוונה ללכת עד הסוף, ולכן, העבירה הושלמה (עמ' 459).
37. כאשר התבקש על ידי ב"כ המאשימה, להציג פסיקה המתייחסת לעבירה שבפניי, שניתנה לאחר תיקון 113, לא הובאו בפניי פסקי דין כאלה, אלא פסיקה משנת 2008 (ארבע שנים לפני התיקון), העוסקת בחיסול של כרישי פשע (ע"פ 11068/08) (עמ' 460); כבר עתה אומר כי מקרה זה, אינו דומה לנתוני התיק שבפניי.
38. התביעה ערה לכך כי בפועל טארק היה סוכן משטרה, ולא נגרם, בפועל, נזק לקצין המשטרה, אך אין זה ניסיון בלתי צליח, אלא מעשיו של נאשם 1 הם עבירה לפי סעיף 329 לחוק (עמ' 461-463).
39. גם אם אין פסיקה הדנה בנושא של ניסיון פגיעה בקצין משטרה, סבורה ב"כ המאשימה, עו"ד עזרא, כי די להצביע על הערכים החברתיים הנפגעים ופסיקה בנושאים דומים (עמ' 467-468).
40. לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, מאשרת ב"כ המדינה כי הנאשם 1 הודה, אך רק בשלב מאוחר של ההליכים, לאחר עדותו של המתלונן (עמ' 469).
41. לעניין שיקולי השיקום, העולים מתסקיר שירות המבחן, עמדת המאשימה היא כי יש להדגיש

דווקא את דברי התסקיר לפיהם, אם יחוש הנאשם 1 בלחצים, הוא יפעל באופן אימפולסיבי ולא נורמטיבי (עמ' 471, שורות 19-21).

42. בהקשר זה של שיקום חלקי או מתן משקל נמוך לשיקום, סבורה ב"כ המאשימה כי העונש הראוי הוא באמצע המתחם (עמ' 472).

43. בכל מקרה, סבורה ב"כ המדינה כי אין לאמץ את ההמלצה הסופית של שירות המבחן, בדבר עונש הזהה לתקופת המעצר, שכן זו הצעה, שחורגת מהגבולות של הסדר הטיעון (עמ' 473-475), ובכל מקרה, אין לתת משקל מכריע להמלצת שירות המבחן, אלא רואה רק את העברין (עמ' 475).

תמצית טיעוני הנאשם

44. עו"ד דכוור, סנגורו של נאשם 1, הסביר כי גם לאחר התסקיר שהמליץ על מאסר הזהה לתקופת המעצר (דהיינו כשנה וחצי), הוא, הסנגור, סבור כי רק אם לא היה הסדר, היה תומך בעמדת התסקיר; אך, משחתם על הסדר הטיעון, הוא ירכז את טיעוניו לעונש של 24 חודשי מאסר (עמ' 478).

45. הסנגור מבקש לראות בתסקיר שירות המבחן מקור חשוב לכך שאין נשקפת מן הנאשם 1 סכנה, לאחר שקיבל אחריות, ויש את גורם ההרתעה (עמ' 480), והדגיש כי במסגרת גורמי הסיכוי לשיקום מוזכרת ההימנעות של הנאשם מהתנהגות עבריינית (עמ' 482, שורות 13-18).

46. עו"ד דכוור חולק על הרלבנטיות של הפסיקה שהביא ב"כ המאשימה, ומאבחן אותה (עמ' 503 וכן עמ' 507). לעומת זאת, מצא עו"ד דכוור, לשיטתו, פסיקה במקרים קצת יותר חמורים מהמקרה שבפניו בתיק זה, ושם נפסק עונש של 20 חודשי מאסר (עמ' 508-510), ובהמשך, הזכיר כי יש פסיקה מעבודות שירות ועד שלוש שנות מאסר (עמ' 513).

47. אעיר, כי על אף "הבטחותיו" של עו"ד דכוור, הוא לא הציג מתחם עונש הולם.

דין

הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה

48. גזר-דין זה, ניתן על בסיס תיקון 113, שהוסיף לחוק העונשין את סימן א1 לפרק ו, לחוק, שכותרתו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה".

49. על פי סדר הסעיפים, יש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם, על פי הפרמטרים האמורים בסעיף 40ג(א) לחוק, ולאחר מכן, לגזור את העונש המתאים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק.

50. אין מנוס מללכת בדרך זו, גם אם טווח ההכרעה שנמסרה לי היא ההפרש בין 36 לבין 24 חודשי מאסר (ראה: פסקה 1 ופסקה 9 לעיל).

מתחם העונש ההולם

51. סעיף 40ג(א) לחוק, מורה כי בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם על פי שיקולים אלה: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנהוגה; ונסיבות הקשורות בביצוע

העבירה, כאמור בסעיף 40ט לחוק.

52. אין מחלוקת, כי הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, הם פגיעה בגופו של המתלון ופגיעה בוטה וקשה במתלון כקצין משטרה, נציג השלטון, דבר המהווה פגיעה משמעותית בסדר הציבורי. אולם, המחוקק מורה לנו להתחשב במידת הפגיעה בערך החברתי, וכאן יש להביא בחשבון את הנסיבות שיפורטו להלן, כאשר אין חולק כי בפועל לא הייתה פגיעה בגופו של המתלון, אם כי יש להביא בחשבון את הנזק הנפשי למתלון ולמשפחתו, לרבות הנזק העתידי.

53. לענין מדיניות הענישה הנהוגה, ב"כ הצדדים ערים לכך, שאין פסיקה מתייחסת לאירוע דומה או קרוב למקרה שלפנינו. פסק הדין שהובא על ידי המאשימה, עוסק בנסיבות שונות בתכלית מנתוני תיק זה.

54. הפסיקה שהביא ב"כ הנאשם, עו"ד דכוור, קרובה רק במידה מסוימת לעובדות בתיק זה, אך אין בפסיקה - לפחות כפי שחיפשו ב"כ הצדדים - פסיקה המתייחסת לתכנון לפגוע באיש משטרה, תכנון שהגיע לשלב של תשלום כסף והעברה של תמונת המיועד להיפגע, בין טארק לבין הנאשם, אך בפועל לא בוצעה כל התנקשות במתלון.

55. באשר לנסיבות האמורות בסעיף 40ט, לחוק, אתיחס לנתוני סעיף זה, על פי פסקאות המשנה שבו, כדלקמן:

(1) התכנון שקדם לביצוע העבירה - היה תכנון, כולל מספר הפגישות עם טארק (ראה: פסקאות 5-7 לעיל, וטעוני ב"כ האשימה, בעמ' 457, שורות 15-6);

(2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה - הנאשם פעל לבדו, ללא השפעה של אחר, לפחות לא על פי הנתונים שבפניי, שכן האב או בן משפחה אחר של הנאשם לא נטל חלק בקשר, וגם בתסקיר שירות המבחן מודגש כי הרעיון היה יוזמתו של נאשם 1 כמי שנטל אחריות משפחתית להציל את אביו ויתר בני המשפחה מן המתלון המנסה לפגוע בפרנסתם כמצלמים של תיירים וצילינים בכנסיית הקבר;

(3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - נזק גדול מאוד;

(4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה - העדר נזק פיזי, אך נזק נפשי למתלון ולבני משפחתו כמפורט בהצהרת נפגע העבירה (פסקאות 25-30 לעיל);

(5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - רצון להגן על משפחתו של הנאשם 1, עקב פגיעה, ברמה הסובייקטיבית, של המתלון, בפרנסת המשפחה בתחום הצילום באזור הכנסייה;

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו - הנאשם הבין את מה שעשה, גם אם המוטיבציה המוסברת כמפורט

בתסקיר שירות המבחן, השפיעה על פעולותיו של הנאשם 1, שנחלץ להגן על פרנסת בני משפחתו;

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה - מנקודת מבטו הסובייקטיבית של הנאשם, הוא חש כי התלונן מנסה לפגוע בבני משפחתו, אך מבחינה אובייקטיבית, לא ניתן בהליך זה לקבוע כל ממצא נגד קצין המשטרה;

(8) מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה - אין מדובר במצוקה נפשית ממש, אלא בסיטואציה כוללת של תחושה סובייקטיבית של הנאשם מהמתלונן. אך, גם אם נקבל את נקודת מבטו האישית של הנאשם, אין הדבר מתקרב כלל לדרישות הסעיף בדבר התעללות של נפגע העבירה בנאשם, דבר שכלל לא אירע;

(9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1 - אין;

(10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו - מדובר בפעולה אלימה של תכנון לביצוע של דקירות בסכין, כמוסבר לעיל;

(11) הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה - אין מדובר בניצול לרעה, אלא בסיטואציה של רצון הנאשם לפגוע שהוא קצין משטרה, דבר חמור, כפי שהוסבר לעיל.

56. לאור הפרמטרים הללו של סעיף 40ג(א), סבור אני, כי קרובים אנו למתחם שהציעה ב"כ המאשימה, אך הרף הנמוך צריך לעמוד על 18 חודשי מאסר (ולא 24) והגבול העליון אכן ראוי כי יגיע למאסר בפועל של ארבע שנים (48 חודשים).

העונש ההולם

57. סעיף 40ג(ב) לחוק, מורה לבית המשפט לקבוע את העונש המתאים, בהתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40יא, תוך אפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

58. אעבור עתה לפיסקאות המשנה של סעיף 40יא, ולצדם אעיר, כיצד ניתן ליישמן בנתונים של תיק זה:

(1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - ברור שאם יהיה עונש מאסר, יהווה הדבר פגיעה בנאשם (כמו בכל תיק אחר), כאשר ביחס לנאשם שבפניי תסקיר שירות המבחן מציין את הפגיעה בו מעצם המעצר, וחרדתו להמשך המאסר (ראה: פסקה 16 לעיל);

(2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - כאן הפגיעה בהורי הנאשם, תהיה פגיעה

כללית, גם אם אביא במחשבון את היחסים האישיים המיוחדים, בין הנאשם 1 להוריו;

(3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו - הנאשם נמצא במעצר במשך כשנה וחצי, ואין בפניו נתון על נזק החורג מכך;

(4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם נטל על עצמו אחריות מלאה, הסביר את חרטתו, ושירות המבחן אכן השתכנע כי מדובר בנטילת אחריות ובחרטה מלאה (ראה: פסקאות 19 עד 23 לעיל);

(5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - יש הסכמה על פיצוי בגובה סכומים שנלקחו מן הנאשם ונועדו לתשלום לטארק, כמסבר לעיל (פסקה 34);

(6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו - הנאשם הודה רק בשלב עדות המתלון (ראה גם טיעוני ב"כ המאשימה, בעמ' 409), וחזר על הודאתו בפני שירות המבחן;

(7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - לנאשם התנהגות נורמטיבית לאורך כל השנים (העבירה הנוכחית היא הראשונה);

(8) נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - לנאשם הייתה ילדות נוחה עם הורים אוהבים, ולכן, פסיקה זו אינה רלבנטית לעניין שיקולי קולא לענישת הנאשם;

(9) התנהגות רשויות אכיפת החוק - לא רלבנטי, פרט לעצם גילוי המעשה והעסקת הסוכן טארק;

(10) חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - האירוע היה בחודש ינואר 2014, והזמן שחלף עד היום, נבע בגלל הצורך לנהל את ההליך, ולהגיע להסכמות במסגרת הסדר טיעון, ביום 15.5.15, ולהגיש את תסקיר שירות המבחן והשלמתו מאתמול;

(11) עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - לנאשם אין עבר פלילי, ואף בעיני שירות המבחן הוא דמות נורמטיבית.

59. סעיף 40ג(ב) לחוק, מאפשר לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום, כאמור בסעיף 40ד לחוק, דהיינו: כאשר בית המשפט מגיע למסקנה, כי **"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**.

60. על פי תסקיר שירות המבחן, שהובא בהרחבה לעיל (פסקאות 11 עד 24), מדובר בשיקום משמעותי, עד ששירות המבחן מגיע למסקנה ברורה, לפיה רמת הסיכון להישנות פגיעה בעתיד, היא נמוכה, ושירות המבחן ממליץ, למעשה, לשחררו מיידית לאחר המעצר (בעוד שלפי הסדר הטיעון, גם קבלת עמדת הסנגור תהא להמשך מאסר עד פברואר 2016).

61. ב"כ המאשימה לא ביקשה כי אחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור, כאמור בסעיף 40ה לחוק, שכן אין חשש, ולא כל שכן שאין חשש ממשי, שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור, נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, שאלו הן הדרישות של סעיף 40ה לחוק, כדי להפעיל את הסעיף האמור.

62. יש לבחון את השלכות גזר הדין, כפי שמבקש ב"כ המאשימה, כדי להגן על אינטרס הציבור, בכלל, ולהגן על קציני משטרה מאוימים, בפרט.
63. אכן, זה שיקול משמעותי, המצדיק, לכשעצמו, סטייה, לכיוון החומרה, מהמלצת שירות המבחן.
64. מאחר והענישה היא אינדיבידואלית, יש ליתן משקל חשוב לכך שמדובר באירוע יחיד, שלא הגיע, לשמחת כולנו, לכלל פגיעה פיזית במתלונן.
65. כמו כן, יש להבין את התסקיר, בדרך שהוסברה על ידי הסנגור, כי השיקולים ששכנעו את שירות המבחן הוא כי אכן הנאשם הפנים את העבירה שביצע, וכי יש חשש נמוך לכך כי יבצע עבירה דומה בעתיד.
66. יש לזכור, כי הנאשם נמצא בתנאי מעצר (השונים מתנאי מאסר) במשך כשנה וחצי, מאז חודש פברואר 2014.
67. בתוך מתחם העונש ההולם, לאור הנסיבות כולן, ראוי, לדעתי, לקבוע את העונש המתאים, בשליש המתחם, דהיינו: 28 חודשי מאסר, שהוא שליש הדרך בין 18 חודשי מאסר לבין 48 חודשי מאסר, כך שהתוצאה תהיה קרובה יותר לבקשת הסנגור, מלדרישת הנאשם.

סיכום

68. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, ובהביאי בחשבון את תסקיר שירות המבחן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. מאסר בפועל של 28 (עשרים ושמונה) חודשי מאסר, שיחלו מיום מעצרו (על פי רישומי השב"ס).
- ב. אני מטיל על הנאשם, עונש מאסר על תנאי של שנה, אותו ירצה הנאשם אם יבצע עבירת אלימות שהיא פשע, לרבות: העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בתוך שלוש שנים מהיום.
- ג. אני מטיל על הנאשם, עונש מאסר על תנאי של שמונה חודשים, אותו ירצה הנאשם אם יבצע עבירתה של קשירת קשר לביצוע פשע, בתוך שלוש שנים מהיום.
- ד. אני מחייב את הנאשם בפיצוי המתלונן בסך של \$2,000 ו-100 ₪.
- סכומים אלה, המצויים בידי המשטרה - יועברו על ידי המשטרה (לאחר המרתו לש"ח), למתלונן.

69. **הודע לצדדים על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.**

ניתן היום, ז' אב תשע"ה, 15/05/2015, במעמד ב"כ המאשימה ונאשם 1 ובא כוחו.

**משה דרורי, שופט
סגן נשיא**